

give Skolelærerne en varig Lønningsforbedring, og jeg haaber, at det ærede Medlem — jeg har i det Mindste saa god Tro til ham — naar han først kommer til at indse, at det, Skolelærerne i Virkeligheden trænge til, ikke er et tilfældigt Dyrtidstillæg, afpresset igjennem Finantsloven, men en vedvarende Lønningsforbedring, og at en Forbedring af Skolelærernes Stilling ikke vil kunne bringes tilveie paa anden Maade, vil være villigt til med Regjeringen at drøfte, paa hvilken Maade et saadant Forslag kan udformes, uden at Nogen endelig kan sige, at der Møder saadanne Mangler derved som de af ham angivne. — Den ærede Ordfører fandt det i høi Grad beynnderligt, at jeg i denne Samling kunde være en Modstander af, under Navn af Dyrtidstillæg, af Statskassen at bevilge et Tilskud til Skolelærernes Lønning, da noget Lignende dog i forrige Samling var blevet modtaget af Regjeringen. Dersom min Sukommelse ikke er mig aldeles utro, har Regjeringen ikke paa noget Tidspunkt i forrige Samling givet Anledning til den Mistyndning, at den paa nogen Maade kunde gaa ind paa det Forslag, der staar som Flertalsforslaget under Litt. B. Jeg tror, at Regjeringen paa ethvert Punkt har erklæret et saadant Forslag for at være fuldt uantageligt, og de Herrer, som paany have bragt det ind i denne Samling, maatte altsaa i Forveien vide, at det vilde møde fuld Modstand hos Regjeringen. Jeg behveider ikke de Herrer, at de alligevel ere komne frem dermed; Regjeringen er ikke forvænt med Hensyntagen fra Flertallets Side lige overfor den, men jeg mener kun, at, dersom det alvorlig havde ligget de Herrer paa Sinde at gjøre, hvad de formaadede for, at Skolelærerne ikke atter i Aar skulde komme til at undgælde for dette Things Flertals Uvillie mod Regjeringen, havde det været ganske naturligt, om det ærede Flertal havde søgt at udfinde en Maade at udtrykke denne Velvillie for Skolelærerne paa, som var noget afvigende fra, hvad der i forrige Samling fandt en bestemt Modstand baade hos Regjeringen og hos Landstinget. — Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) citerede, at et enkelt Medlem i Landstinget havde betegnet Flertallets Forslag som, naar galt skulde være, efter hans Mening mere brugbart end Mindretallets. (Th. Nielsen: Nei, end Regjeringens!). Nu end Regjeringens, naar galt skulde være. Meningen var altsaa, at intet af dem efter hans Mening var antageligt, men at han, naar galt skulde være, hellere vilde have Flertallets. Det forekommer mig at være en saa svag Støtte for Flertallets Forslag i Landstinget, at det bliver noget vanskeligt at forstaa, hvorledes man paa saadanne Udtalelser af et enkelt Medlem kan bygge nogen Forventning om, at det Forslag, som opstilles i Aar og som bogstavaet er det samme som det ifjor, i Virkeligheden skulde kunne hævede sin Plads paa Finants-

loven. Nei, det forekommer mig, at det vilde have været et rigtigere Udtryk for en sand og varm Interesse for Skolelærerne, naar man enten havde givet sig alvorlig til at drøfte med Regjeringen og til at forhandle med det andet Thing om en vedvarende Understøttelse eller Forbedring i Skolelærernes Stilling, eller naar man i Mangel deraf, hvis man nu endelig ikke kunde overvinde sin Modbydelighed for at forhandle et saadant Omme med denne modbydelige Regjering, havde bestemt sig til at indbringe som sit Forslag paa Finantsloven Noget, om hvilket man ikke paa Forhaand maatte vide, at det ikke kunde bevare sin Plads der efter den Opfattelse af Forslaget, som i forrige Samling havde gjørt sig gjældende baade fra Regjeringens og fra Landstingets Side. — Skjøndt jeg ikke tvivler om, at den ærede Ordfører for Mindretallet (Scavenius) nok kan seie for sin egen Dør, skal jeg dog optage en Bemærkning, som særlig blev rettet til ham, men som ogsaa sigtede til mig, idet ogsaa jeg har udtalt som min Dom over Flertallets Forslag, at det var ubrugeligt, ikke alene efter den Plads, det var kommet til at indtage eller ifølge sit Princip overhovedet, men ogsaa fordi dets enkelte Bestemmelser vare i høi Grad ubillige saa vel imod de Paagjældende, hvem man vilde hjælpe, som imod Kommunerne. Forslaget gaar jo ud paa, at der skal udredes 15 pCt., eventuelt 20 pCt., af de første 800 Kr. af hvert Embedes Lønning, men saaledes, at det samlede Beløb, altsaa Løn og Tillæg tilhammen, dog ikke maa overstige 1600 Kr. Dette er en Bestemmelse, som jeg anser for at være i høi Grad ubillig imod Hovedlærerne. Det er jo klart, at denne Bestemmelse kun vil ubelufte en Del Hovedlærere fra at faae Dyrtidstillæget, medens, saa vidt jeg kan skjønne, Undenlærerne, ikke at tale om de kvindelige Lærere, maa faae Dyrtidstillæg. Naar man imidlertid ser hen til, at en stor Del af dem, der blive ubeluffede, ere Familiefædre, ofte endog ældre Mænd med talrig Familie, medens en stor Del af dem, der ubetinget faae Tillæget, ere yngre og løse og ledige Født, kan jeg ikke se den høiere Retfærdighed i denne Bestemmelse, jeg kan ikke se rettere, end at den er ubillig. Hvad dernæst Forholdet til Kommunerne angaar, forekommer det mig ogsaa klart nok, at de Kommuner, som i Forveien have lønnet godt og runderlig, saaledes at Lønningen overstiger 1,600 Kr., ikke faae Noget. De have den Fornøielse at se paa, at den knebne Nabokommune faar Statsstilskud til sine Lærere, medens de selv intet faae; men dette forekommer mig ikke at være rigtigt. — Jeg slutter med den Udtalelse, at jeg fastholder Forventningen om, at Skolelærerne i Virkeligheden dog maa faae Noget i denne Samling, men vel at mærke maa faae Forbedring i deres Stilling gennem en Lov om vedvarende Forbedring i Skolelærernes Lønning.